

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317205096
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317205096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Q. Q. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom X., M. č. XXXX/X, zastúpený Mgr. Miroslavom Tokarčíkom, advokátom, Trnava, Študentská č. 17, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Bratislava, Mlynské Nivy č. 1, zastúpený spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 44 250 029, Poprad, Námestie svätého Egídia č. 93, za ktorú koná Mgr. Pavol Antoš, o zaplatenie sumy 1.022,40 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 11. septembra 2018, č.k. 45 Csp 23/2017-181, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 11. septembra 2018, č.k. 45 Csp 23/2017-181, - vo výroku, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, z r u š u j e v časti o zaplatenie sumy 63,90 € s príslušenstvom a v tomto rozsahu mu v r a c i a vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a vo zvyšnej zamietajúcej časti, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku, ktorým žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 11.9.2018, č.k. 16 Csp 45/2017-181, žalobu v celom rozsahu zamietol; žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 17.3.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.022,40 € spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.022,40 € od 31.12.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok dňa 10.5.2011 uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX podľa zákona č. 129/2010 Z.z., na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 1.850,- €, s úrokom vo výške 29 %, RPMN vo výške 29 %, priemernou RPMN vo výške 20,04 %, ktorý mal splácať v 48 mesačných splátkach po 63,90 €; celková čiastka úveru splatná spotrebiteľom bola určená vo výške 2.980,80 €. Pravidelne od uzatvorenia zmluvy splácal sumu 63,90 € mesačne, riadne plnil svoje záväzky, ktoré mu vyplývali zo zmluvy a žalovanému zaplatil celkom sumu 2.980,80 €. Dňa 16.12.2016 vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mu žalovaný v stanovenej lehote nevydal. Uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, keď v nej absentoval údaj o výške splátky na istinu, úroky a poplatky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., (s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24 Co 510/2015). Absencia tejto zákonnej náležitosti mala za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona. Taktiež v spotrebiteľskej zmluve absentoval presný údaj o konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom absencia tejto zákonnej náležitosti mala za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona. V spotrebiteľskej zmluve absentovala aj úroková

sadzba z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby, pretože v nej bola uvedená sadzba úveru vo výške 29 %, jeho záväzok zaplatiť žalovanému poskytnutú istinu úveru vo výške 1.850,- € by sa pri riadnom splácaní úveru zvýšil za 48 mesiacov na sumu 2.980,80 €, teda o sumu 1.130,80 €. Výška úrokovej sadzby uvedená v spotrebiteľskej zmluve nezodpovedá výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy, preto je spotrebiteľská zmluva v časti dojednania o výške úrokovej sadzby absolútne neplatná, zmluva neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby ako povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na uvedené považoval úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 M Cdo 1/2009, podľa ktorého dohoda o výške úvere musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takou vadou je absolútne neplatný, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 5.11.2014, sp.zn. 3 Co 114/2014; sp.zn. 16 Co 90/2012 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.6.2013, sp.zn. 4 Cdo 51/2012. Ďalej dôvodil tým, že žalovaný mu pred uzatvorením zmluvy neposkytol formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, nepostupoval v súlade s § 4 zákona č.129/2010 Z.z. a pokúsil sa zbaviť zákonnej informačnej povinnosti voči nemu tým, že do zmluvy inkorporoval doložku, v zmysle ktorej sa údajne oboznámil s formulárom obsahujúcim štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, (rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave SK 0125/99/2014, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 4 S 48/2014 a sp.zn. 15 Co 14/2013). Konanie žalovaného je preto v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ktoré vykazuje jeho úmysel získať právny titul na peňažné plnenie, na ktoré by inak nemal nárok. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný mesačne od uzatvorenia zmluvy prijímal od neho plnenie vo výške 63,90 €, čím sa jeho majetok zvýšil celkovo o sumu 2.980,80 €. Žalovanému dobrovoľne plnil záväzok od uzatvorenia zmluvy pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 63,90 €, čím sa jeho majetok znížil o sumu vo výške 2.980,80 €. Bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou poskytnutou žalovaným vo výške 1.850,- € a sumou, ktorú zaplatil vo výške 2.980,80 €, t.j. suma vo výške 1.130,80 € je získaná prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu (rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 7 Co 84/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 72/2018). Žalovaný sa úmyselne na jeho úkor bezdôvodne obohatil v celkovej sume 1.130,80 €, pričom aj napriek jeho výzve získané bezdôvodné obohatenie nevydal.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadrením právnych zástupcov sporových strán, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.850,- € na základe zmluvy o poskytnutí pôžičky uzatvorenej dňa 10.5.2011, pričom žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 2.980,80 €. Žalovaná istina vo výške 1.022,40 € predstavuje bezdôvodné obohatenie z titulu neplatného právneho úkonu, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala špecifikáciu výšky splátok, istiny, úrokov a poplatkov, nebola v nej uvedená ani doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úroková sadzba bola neprimerane vysoká. Z uvedených dôvodov sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Právny zástupca žalovaného nesúhlasil s argumentáciou žalobcu ohľadne tvrdenej neplatnosti právneho úkonu, nakoľko zmluva o poskytnutí pôžičky obsahovala všetky náležitosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zmluve o poskytnutí pôžičky bola uvedená výška pôžičky, presná výška splátky i celková suma pôžičky, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť. Pokiaľ žalobca namietal absenciu rozpisu splátok na jednotlivé položky, poukázal na dôvody uvedené v podanom odpore proti platobnému rozkazu a zdôraznil, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru môže spôsobiť len absencia takých náležitostí v dôsledku, ktorej spotrebiteľ nevie alebo má sťaženú pozíciu pri rozoznaní svojho záväzku, čo vzhľadom na uvedené nie je daný prípad. Vo vzťahu k termínu konečnej splatnosti odkázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci Klára Bíróová c/a Home Credit, s ktorým názorom sa stotožnili viaceré súdy. Je rozličná rozhodovacie prax súdov najmä vo vzťahu k aplikácii a účinku smernice, avšak bol toho názoru, že nie je možné požadovať od veriteľa ako poskytovateľa pôžičiek viac náležitostí ako požaduje smernica. Uplatnený nárok žalobcu považoval za premlčaný, vzniesol námietku premlčania pohľadávky v dvojročnej subjektívnej lehote a aj v trojročnej objektívnej lehote.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 100 ods. 2, § 101, § 103, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods.1, ods. 2, § 456 veta

prvá Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, g/, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 9, § 11 ods. 1, § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere a dôvodil čiastočným premlčaním nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy a neunesením dôkazného bremena zo strany žalobcu vo zvyšnej časti svojho nároku. Uviedol, že predmetom sporu bol uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, ktorému právny predchodca žalovaného poskytol spotrebiteľský úver na základe zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX uzatvorenej dňa 10.5.2011, ktorú považoval za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď žalovaný konal v rámci predmetu podnikateľskej činnosti, poskytoval úvery a žalobca bol fyzická osoba, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Právny vzťah medzi stranami sporu vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalobca v konaní tvrdil, že zaplatil žalovanému sumu 2.980,80 €, žalovaná istina vo výške 1.022,40 € predstavuje bezdôvodné obohatenie (2.980,80 € - 1.850,- €), nakoľko zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahovala zákonom stanovené náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku splátok, istiny, úrokov a poplatkov, absentovala doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úroková sadzba z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby, z dôvodu ktorého sa spotrebiteľský úver považuje za bez úrokov a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný poprel skutkové tvrdenie žalobcu a uviedol, že zmluva o poskytnutí pôžičky obsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods.2 citovaného zákona v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, preto nie je dôvodný nárok žalobcu uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia a vzniesol námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke žalobcu, ktorý podal žalobu na súd dňa 17.3.2017, takže pohľadávku považoval z titulu bezdôvodného obohatenia za čiastočne premlčanú v objektívnej trojročnej lehote, všetky úhrady žalobcu pred 17.3.2014 a za čiastočne premlčané v dvojročnej subjektívnej lehote, všetky úhrady žalobcu pred 17.3.2015. Ďalej konštatoval prvoinštančný súd, že je povinný prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania dlžníka a ak zistí, že uplatnený nárok je premlčaný z hľadiska procesnej ekonómie už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok na súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik návrhu patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že tento stav obohatenia vznikol (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 67/2011). Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je nezávislý od akejkoľvek subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení a viaže sa len na jedinú rozhodujúcu okolnosť, ktorou je vznik bezdôvodného obohatenia. Plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor, čo sa naďalej uplatňuje aj v súčasnej rozhodovacej činnosti súdov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.3.2013, sp.zn. 1 Cdo 67/2011). Podľa jeho názoru zo strany žalovaného nejde o úmyselné bezdôvodné obohatenie, v danej veci nie je možná aplikácia desaťročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal v konaní, že by žalovaný mal úmysel k bezdôvodnému obohateniu vo vzťahu k plneniu, že by tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Aj keby zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, nie je možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť voči žalobcovi. Existencia úmyselného bezdôvodného obohatenia predpokladá úmysel vo vzťahu k konkrétnemu bezdôvodnému obohateniu a nie všeobecný predpoklad o tom, že by mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu (ak právny dôvod nejestvoval od počiatku) vzniká už samotným poskytnutím plnenia, zaplatením splátok úveru žalovanému, od ktorého začne plynúť subjektívna premlčacia doba. Žalobca mal možnosť sa oboznámiť s právnymi predpismi, obsahom zmluvy o poskytnutí pôžičky, z právneho hľadiska ide o zásadu, ktorá znamená, že neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje a nevyvíja z právnej zodpovednosti za jeho porušenie, ide teda o právnu fikciu, že každý je oboznámený s platnými a účinnými právnymi predpismi a je si vedomý svojich práv a povinností. Ochrana spotrebiteľa má svoje medze a nemožno ju chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti (Švestka, Spáčil, Škárová, Hulmák a kol. Občianský zákonník komentár, C.H. Beck 2008). Ak mal žalobca za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nedovolené úroky a poplatky nemusel zaplatiť žalovanému. Skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej

premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia je zaplatenie splátok úveru žalovanému. Žalobca na základe zmluvy o poskytnutí pôžičky zo dňa 10.5.2011 zaplatil prvú splátku vo výške 63,90 € na účet žalovaného dňa 23.6.2011, pravidelne mesačne splácal sumu vo výške 63,90 € mesačnými splátkami, 48 splátok zaplatil na účet žalovaného dňa 20.5.2015, uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná (vyplýva aj z prehľad splátok). Prihliadol preto na vznesenú námietku premlčania žalovaným, ktorú považoval za právne opodstatnenú a premlčané právo žalobcovi nepriznal za úhrady splátok úroku vykonaných v období od 23.6.2011 do 20.2.2014, nakoľko žalobca podal žalobu na súd dňa 17.3.2017, t.j. oneskorene po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby a za úhrady splátok úroku vykonaných v období od 17.3.2014 do 17.3.2015, teda oneskorene po uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Žalobu v časti uplatneného nároku žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia zamietol v sume 958,50 € (bezdôvodné obohatenie za 48 splátok predstavovalo celkom sumu 1.022,40 €; jedna splátka za bezdôvodné obohatenie bola vo výške 21,30 €, 45 splátok á 21,30 € predstavovalo sumu 958,50 €). Predmetom sporu zostalo uplatnené právo žalobcu na zaplatenie pohľadávky žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia za obdobie od 17.3.2015 do 20.5.2015 vo výške 63,90 € (vychádzajúc z celkovej žalovanej istiny uvedenej v žalobe v sume 1.022,40 €, čo predstavuje priemerne za tri splátky á 21,30 € sumu 63,90 € (žalobca však výšku zaplatených úrokov nekonkretizoval, ani neuviedol podľa jednotlivých mesiacov, ktoré v skutočnosti zaplatil žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia). Zo zmluvy o poskytnutí pôžičky zo dňa 10.5.2011 mal preukázané, že obsahovala výšku pôžičky 1.850,- €, výšku úrokovej sadzby bola 29 % ročne, výšku mesačnej splátky 63,90 €, počet mesačných splátok 48, RPMN vo výške 29 %, priemernú hodnotu RPMN vo výške 20,04 %, celkové náklady spotrebiteľa vo výške 1.130,80 €, termín konečnej splatnosti bol stanovený máj 2015, celkovú sumu pôžičky 2.980,80 €. Žalobca ako spotrebiteľ pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedel v akej výške mal splácať úver, v akých mesačných splátkach, ako aj celkovú čiastku spojenú s úverom, ktorý mal zaplatiť v 48 mesačných splátkach do termínu konečnej splatnosti úveru máj 2015, pričom zaplatil riadne a včas spotrebiteľský úver v pravidelných mesačných splátkach počínajúc prvou splátkou úveru dňa 23.6.2011 a následne zaplatil mesačné splátky v celkovej výške 2.980,80 €, ktorá skutočnosť nebola sporná a jednoznačne vyplývala aj z prehľadu úhrad klienta. Zmluva o poskytnutí pôžičky obsahovala úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru uvedenú vo výške 29 % ročne s tým, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, nesmie sa priečiť dobrým mravom. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanými peňažnými ústavami v čase uzatvorenia zmluvy, neprimeranou je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Podľa tabuľky priemerných úrokov z úverov obchodných bánk (www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>), spotrebiteľské a ostatné úvery na obdobie od 1 do 5 rokov, boli úroky v období máj 2011 vo výške 9,74 % pre podobné typy úverov. Podľa súdnej praxe výška úrokov je dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5 násobne obvyklú mieru v bankách, ak napríklad odplata za poskytnutie finančných prostriedkov prevyšuje 60 % ročne, čo odporuje dobrým mravom (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.4.2012, sp.zn. 5 Cdo 26/2011; zo dňa 31.7.2009, sp.zn. 1 M Cdo 1/2009; Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.12.2010, sp.zn. 8 Cob 60/2010). Úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru uvedenú vo výške 29 % ročne tak nepovažoval za neprimeranú, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona. č. 129/2010 Z. z. Podľa tvrdenia žalobcu zmluva o splátkovom úvere obsahovala len výšku mesačnej splátky úveru, neobsahovala špecifikáciu splátky v členení na istinu, úrok, poplatky. Pri rozhodovaní vychádzal z rozsudku Európskeho súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit, a.s. proti Kláre Bíróovej, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí spresňovať aká časť splátky prípadne na istinu a aká časť prípadne na príslušenstvo. Žalobca mal možnosť si vyžiadať od žalovaného amortizačnú tabuľku z ktorej by bolo zrejmé z čoho pozostáva mesačná splátka úveru. Európsky súdny dvor v uvedenom rozsudku konštatoval, že článok 10. ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10. ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť

spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje. Článok 10 ods.2 písm. h/, i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený a vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Nepriamy účinok smernice nie je absolútny, eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko by išlo o výklad contra legem. V dôvodovej správe bol úmysel zákonodarcu uvedený k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č.129/2010 Z.z. taký, že zdôraznil význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, aby mal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch ktoré z neho vyplývajú. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sa musí uvádzať celková výška úveru, mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pri rozhodovaní vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, ktorý riešil otázku „bezúročnosti“ úveru v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy. Dovolací súd výkladom predmetného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č.129/2010 Z.z. dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa tohto zákona nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona uvádza pojmy výška, alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvoru vo veci C-42/15, je potrebné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č.129/2010 Z.z. interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Dovolací súd teda vyslovil záver, že pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok a istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Námietku žalobcu, že pred uzatvorením zmluvy mu žalovaný neposkytol Formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, považoval za neopodstatnenú, keďže poskytnuté peňažné prostriedky zo zmluvy prijal, nepožiadaval o stornovanie, oboznámil sa s mechanizmom splácania poskytnutého úveru a tento aj riadne splácal, v článku VII. zmluvy prehlásil, že pred uzatvorením zmluvy bol oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach, preto sa predpokladá, že mal vedomosť o charaktere spotrebiteľského úveru. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností mal za to, že predmetná zmluva o poskytnutí pôžičky obsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno o skutkových tvrdeniach, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 citovaného zákona, že zmluva o poskytnutí pôžičky bola uzavretá v rozpore s Občianskym zákonníkom. Dôkazné bremeno je procesnou zodpovednosťou strany sporu za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania a dôsledok neunesenia dôkazného bremena je neúspechom tejto strany sporu v konaní.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nakoľko ich považuje

za právne neudržateľné a v rozpore so skutkovými zisteniami, či vykonaným dokazovaním, keď sa navyše odklonil od všeobecnej rozhodovacej praxe iných súdov v podobných veciach a opomenul konštantnú judikatúru v týchto veciach. Celé svoje rozhodnutie a jeho odôvodnenie opiera prvoinštančný súd o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, ktoré z jeho pohľadu nie je správne, pričom ho nemožno aplikovať na túto konkrétnu vec, pretože nereflektuje osobitosti tejto veci, keďže sa najvyšší súd nevysporiadal s tým, prečo sa odklonil od konštantnej rozhodovacej praxe iných krajských súdov. Zotrval na svojich vyjadreniach s tým, že úver by sa mal považovať za bezúročný a bezodplatný, nakoľko zmluva o úvere neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a nič na tom nemení ani skutočnosť, že ide o tzv. revolvingový úver. K premlčaniu konštatoval, že plnil na základe zmluvy, ktorú považuje za bezúročnú a bez poplatkov, pričom v zmysle prehľadu úhrad, t.j. odo dňa 21.11.2013 začal žalovanému plniť nad rámec reálne poskytnutej istiny v celkovej výške 1.850,- €; poslednú splátku žalovaný eviduje ku dňu 21.5.2015. Žalovaný vznášajúci námietku premlčania v zmysle čl. 8, ale a v zmysle § 150 C.s.p. nepodoprel riadnymi skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, pričom je povinný tvrdiť a dokázať, kedy došlo k plneniam tvoriace bezdôvodné obohatenie. Začiatok plynutia dvojročnej premlčacej lehoty možno ustáliť zaplatením poslednej splátky úveru, v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 25 Co 1019/2015. Zaplatil žalovanému poslednú splátku úveru dňa 21.5.2015 (resp. vtedy získal doklad o splatení úveru), žalobu podal na súd dňa 10.3.2017, takže uplatnil svoj nárok včas. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty je viazaný na objektívne skutočnosti, bez ohľadu na subjektívnu stránku účastníkov právneho vzťahu. Objektívna premlčacia doba je v zmysle právnej úpravy rozdelená na trojročnú lehotu a desaťročnú lehotu, ktorá sa uplatní v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie získané žalovaným je úmyselným, takže sa v tomto prípade uplatní desaťročná objektívna premlčacia doba. Dodal, že v zmysle zápisnice bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol žalovaný zaviazaný doručiť do 10 dní súdu špecifikáciu pohľadávky, ku ktorej vzniesol námietku premlčania v dvoch vyhotoveniach spolu s rozhodnutiami súdov, na ktoré poukázal na pojednávaní, ale do dnešného dňa táto špecifikácia pohľadávky, ku ktorej je vznesená námietka, mu nebola doručená. Napriek tomu, aj v prípade špecifikácie v zmysle zápisnice, považuje prípadnú špecifikáciu za irelevantnú, keďže má za preukázané, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť až dňa 21.5.2015 a objektívna premlčacia doba je vzhľadom na úmyselné konanie žalovaného desať rokov. Aplikáciu desaťročnej premlčacej doby a úmysel odôvodnil v čl. VII. žaloby, keď úmyselné konanie žalovaného spočívalo vo vedomom obchádzaní zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. v neinformovaní ho pred uzatvorením zmluvy o náležitostiach ustanovených platnými právnymi predpismi, uzatvorení zmluvy s prevyšujúcou úrokovou sadzbou o viac ako 100 % v porovnaní s mierou ustanovenou pre obchodné banky, v inkorporovaní nevýrazného písma k prehláseniu, v zmysle ktorého údajne obdržal formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, čím sa žalovaný úmyselne na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 1.130,80 €. K úmyslu žalovaného uviedol, že aj keď Občiansky zákonník neupravuje úmysel, je na mieste v tomto prípade použiť analogicky (analogia iuris) výklad podľa právneho predpisu, ktorý úmysel upravuje, teda Trestný zákon (rovnakým smerom sa uberá rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach). V zmysle ustanovenia § 15 Trestného zákona, čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom (priamy úmysel); čin je spáchaný úmyselne aj vtedy, ak páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ich spôsobí bol s tým uzročený (nepriamy úmysel). V zmysle konštantnej judikatúry súdov Slovenskej republiky je pritom ustálené, že pri preukazovaní úmyslu sa použijú nasledovné pravidlá: „Úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť [rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 2 Cdo 109/2007]. Vzhľadom na to, že úmysel, ako psychický stav žalovaného, nie je možné preukázať a v zmysle právnej úpravy a judikatúry ani nie je potrebné preukázať (postačujúcim je preukázanie skutkových okolností, ktoré takému úmyslu nasvedčujú), týkajú sa nižšie uvedené dôvody najmä takýchto okolností. V tomto prípade je na strane bezdôvodne obohateného subjektu právnická osoba, ktorá ako taká nemá a nemôže mať úmysel ako psychický stav. Z tohto dôvodu je možné posúdenie úmyslu odvodiť od okolností týkajúcich sa osôb, ktoré konajú v mene právnickej osoby. Za týmto účelom ako výkladové pravidlo slúži najmä zákon č. 91/2016 Z.z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb, ktorý takúto situáciu výslovne rieši. Zákonodarca v zákone o trestnej zodpovednosti právnických osôb výslovne musel vysporiadať

aj s posúdením zodpovednosti právnickej osoby, pričom uzavrel, že právnická osoba je jednoznačne zodpovedná za konanie osôb v jej mene aj v prípade, ak porušenie právnej úpravy bolo spôsobené zanedbaním odbornej starostlivosti pri kontrole dodržiavania právnej úpravy. Právnická osoba by dokonca mala byť schopná preukázať, že činnosť vykonávala s „due diligence“ (obvyklá opatrnosť a starostlivosť v obchodnom styku). Žalovaný ako podnikateľský subjekt koná na vlastnú zodpovednosť a jeho orgány sú povinné konať s odbornou starostlivosťou, najmä sú povinné si zaobstarat' všetky dostupné informácie potrebné pre rozhodovanie a vykonávanie konkrétnych právnych úkonov, je pritom subjekt, ktorý poskytuje úvery v rámci predmetu svojej činnosti už 15 rokov a je tiež subjektom v prospech ktorého bola vydaná licencia Národnej banky Slovenska. V Zmluve nie je uvedená hodnota RPMN a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7 Co 84/2011. Je jednoznačne možné predpokladať (a je to zrejme aj z toho, že v prospech žalovaného je činných viacero právnych zástupcov), že žalovaný má dostatočný personálny aparát na to, aby tento bol schopný absolútne bez problémov posúdiť právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch (t.j. jednu právnu normu, resp. jedno ustanovenie zákona, ktoré obsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy) a pripraviť zmluvu tak, aby tieto náležitosti zákona spĺňala, samozrejme za predpokladu, že by na takejto správnosti mal žalovaný záujem (čo jednoznačne nemal a nemá). Napokon je v tomto prípade jednoznačne použiteľná tiež zásada „neznalosť zákona neospravedlňuje“, ktorú súdy Slovenskej republiky vykladajú v rámci spotrebiteľských vzťahov tak, že sa vo vzťahu k dodávateľovi (veriteľovi) vyžaduje v najvyššej možnej miere; „tiež rešpektovanie tohto princípu (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere“ (Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012). Z uvedeného možno celkom logicky odvodiť to, že vzhľadom na vedomosť žalovaného o právnej úprave, musela byť prejavená zároveň jeho vôľa k tomu, aby sa ustanovenia úverových zmlúv od takto striktno upravenej zákonnej úpravy odchyľili a aby následne bolo prijímané plnenie od osôb aj napriek tomu, že takéto plnenie je plnením bez právneho dôvodu, teda bola naplnená tiež zložka vôľová. Pre kvalifikáciu bezdôvodného obohatenia ako úmyselného je postačujúce, aby išlo o nepriamy úmysel žalovaného. Má za to, že skutkové okolnosti tejto veci nasvedčujú tomu, že išlo o priamy úmysel žalovaného, pričom minimálne nepriamy úmysel žalovaného možno považovať za jednoznačný. Nepriamy úmysel znamená, že žalovaný vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ich spôsobí bol s tým uzročený. V prípade nepriameho úmyslu je postačujúca vedomostná zložka žalovaného (znalosť právnej úpravy zo strany žalovaného, vedomosť žalovaného o tom, že žalobca plní na jeho účet sumu úrokov a poplatkov) a jeho uzročenie s tým, že nedostatky úverovej zmluvy môžu spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a teda prijímanie bezdôvodného obohatenia. Vedomosť žalovaného o právnej úprave a jej podmienkach je v tomto prípade nespochybniteľnou (žalovaný by v opačnom prípade nebol schopný vôbec vytvoriť úverovú zmluvu), rovnako ako je nespochybniteľnou vedomosť o tom, že plnil na jeho účet finančné prostriedky vo výške istiny, úrokov a poplatkov (v opačnom prípade by ho žalovaný vyzýval obratom na uhradenie dlžnej časti sumy, ako je jeho bežnou praxou). Otázkou uzročenia žalovaného s následkami jeho konania (vyhotovenie zmluvy v rozpore s právnou úpravou v neprospech spotrebiteľa a následne prijatie finančného plnenia od spotrebiteľa) je následne potrebné posudzovať s prihliadnutím k všetkým ostatným skutočnostiam uvádzaným v tomto vyjadrení (existencia desiatok rozhodnutí súdov o tom, že žalovaný prijíma bezdôvodné obohatenie a toto je povinný jednotlivým osobám vydať, opakované uzatváranie úverových zmlúv v rozpore s podmienkami zákona o spotrebiteľských úveroch, atď.). Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného spočíva v tom, že prijíma od svojich klientov finančné plnenie v súvislosti s úverovými zmluvami, ktoré sú buď od počiatku neplatné (v takom prípade je bezdôvodným obohatením celé prijaté plnenie) alebo sa v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch považujú za bezúročné a bez poplatkov (v takom prípade je bezdôvodným obohatením plnenie spočívajúce v úrokoch a poplatkov zaplatených dlžníkom). Ak by chcel teda žalovaný tvrdiť, že pri prijímaní bezdôvodného obohatenia nešlo o úmyselné konanie (resp. že chýba vedomostná alebo vôľová zložka), zároveň tvrdí, že nepoznal a nepozná právnu úpravu (Občiansky zákonník/zákon o spotrebiteľských úveroch), a to aj napriek tomu, že žalovaným používané zmluvy sú právne šikovne koncipované v prospech žalovaného (veriteľa) a v neprospech klienta (dlžníka). Úmysel žalovaného (t.j. vedomostnú zložku a vôľovú zložku) je tiež možné dôvodiť z tej skutočnosti, že opakovane uzatvára počas niekoľkých rokov so svojimi klientmi zmluvy, ktoré sú v priamom a výslovnom rozpore s právnou úpravou. Právna úprava o spotrebiteľských úveroch a o ochrane spotrebiteľa je pritom pomerne jednoduchou úpravou a je koncentrovaná v zásade do dvoch právnych predpisov. Žalovaný, ako nebanková spoločnosť poskytujúca úvery, v rámci svojej činnosti pracuje v podstate priamo len s touto úpravou a je isté, že o nedostatkoch v rámci svojej zmluvnej úpravy vie (je s nimi uzročený) a že tieto nedostatky využíva vo svoj prospech, za účelom bezdôvodného

obohatenia sa na úkor svojich klientov. Prvok opakovania takéhoto konania zo strany žalovaného zdôrazňuje fakt, že o tejto skutočnosti vedel a vykonával ju vedome. Rovnako tento fakt zdôrazňuje skutočnosť, že žalovaný aj v súčasnosti v takomto konaní pokračuje a prijíma od svojich klientov na základe spotrebiteľských zmlúv plnenie, ktoré je bezdôvodným obohatením. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že úverové zmluvy sú rozporné so zákonom vždy v častiach, ktoré spotrebiteľom (klientom) podstatne zhoršujú postavenie alebo ich lákajú uzatvoriť zmluvu s inými podmienkami, ako skutočne zo zmluvy vyplývajú. Takýmito časťami sú najmä nesprávne uvádzaná výška RPMN, neprimeraná výška úrokov, neuvedenie adresy pre doručovanie reklamácií, neuvádzanie rozdelenia splátok na istinu, úrok, poplatky a ďalšie. Vo všetkých uvedených prípadoch bolo opakovane judikované, že tieto praktiky žalovaného sú v rozpore s právnou úpravou a úvery vyplývajúce z takýchto zmlúv sú bezúročné a bez poplatkov. Aj napriek tomu žalovaný opakovane prijíma plnenie na základe takýchto zmlúv od svojich klientov. Žalovaného úmysel je celkom jednoznačne viditeľný aj pri posúdení množstva rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a kontrolných orgánov, ktoré v rámci desiatok prípadov opakovane rozhodujú, že žalovaný porušuje svoje povinnosti týkajúce sa úverových zmlúv (pričom ide vždy o takmer identické porušenia, rovnako ako v tomto prípade) a aj napriek uvedenému aj naďalej prijíma na základe takýchto zmlúv od tisícok svojich klientov finančné prostriedky, ktoré sú bezdôvodným obohatením. Žalovaný aj k dnešnému dňu stále prijíma od svojich klientov finančné prostriedky, ktoré sú plnením v priamom rozpore s právnou úpravou a zároveň je o takomto rozpore s právnou úpravou žalovaný (ako strana stoviek súdnych sporov) opakovane informovaný prostredníctvom právoplatných súdnych rozhodnutí. Tie súdy, ktoré sa správne riadili uvedeným pravidlom preukazovania úmyslu v rámci súdnych konaní následne aj správne uzavreli, že veriteľ jednoznačne, vzhľadom na všetky okolnosti, musel mať úmysel bezdôvodné obohatenie získať, napríklad Krajský súd Prešov sp.zn. 7 Co 84/2011 a sp.zn. 3 Co 138/2016. Zo všetkých uvedených dôvodov preto považuje námietku premlčania vznesenú žalovaným za nedôvodnú, bez opory v právnom poriadku Slovenskej republiky a prvoinštančný súd na ňu nemal prihliadať. Ešte dodal, že aj napriek skutočnosti, že štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere boli síce priložené k zmluve, neboli ním podpísané. Uvedené platí aj o všeobecných obchodných podmienkach, ani tieto neboli podpísané, preto ich považuje za neplatné. S uvedeným sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 30.11.2011, sp.zn. 2 Cdo 245/2010, v ktorom konštatoval, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, ak im zákon povinne ukladá písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Odkaz na ustanovenia upravené vo všeobecných obchodných podmienkach je prípustný v rámci § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. V spotrebiteľskej zmluve platí, že je vylúčené, aby sa zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Uvedené potvrdzujú aj rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2 Co 56/2014 a Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 11 Co 127/2015. Do zápisnice uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcu (pravdepodobne žalovaného, poznámka odvolacieho súdu) uvedenou na pojednávaní, ale táto je podložená jeho relevantnou argumentáciou s odkazom na súdne rozhodnutia, pričom žalovaný žiadnu relevantnú „protiargumentáciu“ k daným tvrdeniam, okrem konštatovania o nesúhlase, neuviedol. K absencii určenia výšky splátky istiny, úrokov a iných poplatkov žalobca uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k/, f/ zákona č. 129/2010 Z.z. (pričom opomína písm. l/ predmetného ustanovenia), nemá význam rozlišovanie splátky na časť istina a časť úrok. Opačného názoru je konštantná rozhodovacia činnosť súdov Slovenskej republiky, napr. Krajský súd v Trnave sp.zn. 24 Co 510/2015, Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 6 Co 523/2014. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj s poukazom na čl. 10 ods. 1, ods. 2 Smernice 2008/48 i rozsudok Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 v súvislosti s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, k čomu uviedol, že členské štáty sa môžu za účelom dosiahnutia najlepšieho výsledku smernice odchýliť od samotného znenia smernice a zaviesť v súlade so všeobecnou zásadou únieho práva prísnejšiu vnútroštátnu právnú úpravu. Toto potvrdil aj Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutiach Verbonck, C -28/99, Garage Molenheide, C-286/94, C-340 a 401/95, C-47/96. V zmysle uvedených všeobecných zásad únieho práva, ako napr. zásada právnej istoty, zásada ochrany spotrebiteľa, zásada proporcionality vykladá smernicu a aplikuje zákon o spotrebných úveroch aj súdna moc Slovenskej republiky, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp.zn. 10 Co 265/2015. Je zrejmé, že Súdny dvor vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva, ktorý je vzhľadom na rozhodovacia činnosť slovenských súdov dostatočný, jasný a zrejmy, pričom názory súdov (v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí) možno považovať vo vzťahu ku konaniu za jednoznačné. Výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne súdy, preto uvedený rozsudok Európskeho súdneho dvora nemá, ani nemôže mať vplyv na rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky. Nakoľko sa jedná o spor medzi jednotlivcami, priamy účinok Smernice je vylúčený (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie

zo dňa 4.7.2006 vo veci C-212/04). Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie oprel i o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, ktorý riešil otázku „bezúročnosti“ úveru v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy. Rešpektuje uvedený názor najvyššieho súdu, ale ide len o názor jedného senátu najvyššieho súdu, pričom oproti tomu existuje doterajšia dlhoročná súdna prax súdov Slovenskej republiky rôzneho stupňa, ktoré boli iného názoru, pričom v uvedenom uznesení sa vykladá zákon č. 129/2010 Z.z. v tzv. eurokonformnom výklade, kde uvádza, že v tomto zákone bola priamo transponovaná smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/EHS. S týmto výkladom však prichádza až osem rokov od prijatia tohto zákona, kedy absencia výkladu bola nahradená súdnou praxou súdov Slovenskej republiky a absolútne ju mení. Tiež sa tak deje až dva roky od rozhodnutia Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15. Čo bránilo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby na tieto dôležité zmeny reagoval skôr a poskytol svoj výklad zákona č. 129/2010 Z.z. najmä pri množstve sporov, ktoré v podobných veciach prebiehajú na súdoch v Slovenskej republike. V tomto smere rozhodnutie jediného senátu najvyššieho súdu nepovažuje za smerodajné (jedná lastovička leto nerobí), keď nie je záväzná pre rozhodnutia iných súdov. Pokiaľ podobné rozhodnutie nebude zverejnené v zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (judikát), nevidí dôvod, aby sa musel súd riadiť právnym názorom jedného senátu najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodoval v podobnej veci, ale samo o sebe inej veci. Navyše na podobný názor za súčasnej právnej úpravy zákona č. 129/2010 Z.z. nevidí priestor, pokiaľ nedôjde k jeho zmene. Má za to, že je písaný jasne a zrozumiteľne a ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. jednoznačne špecifikuje, že zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. To, že Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/EHS toto nevyžaduje, neznamena, že Slovenská republika si to nemohla upraviť aj nad tento rámec. Všetci občania, ako aj súdy Slovenskej republiky sú zákonom viazané a nemôžu sa svojvoľne odchyľovať od jeho znenia. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal trojkonania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal k otázke plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, najmä vo vzťahu k okamihu začatia jej plynutia, a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.1.2018, sp.zn. 3 Cdo 169/2017, ktoré je záväzná pre súdy nižších stupňov, ako aj rozhodnutie sp.zn. 5 Cdo 121/2009. Zdôraznil, že uvedené rozhodnutie dalo jednoznačne odpoveď na posúdenie okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a ním prezentovaný právny názor s uvedeným plne korešponduje. V danej veci nie je a nemôže byť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty podmienený tým, kedy sa žalobca mal dozvedieť o tom, že „by mohli byť dané dôvody o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“ Rozhodujúcim je okamih, kedy žalobca zistil, resp. mohol zistiť, že došlo k obohateniu a kto sa mal obohatiť, pričom je zrejmé, že mal od počiatku vedomosť o výške istiny úveru i celkovej sume, ktorú bude povinný zaplatiť. Okamihom úhrady celej istiny tak už vedel, že ďalšou splátkou už platí úver nad rámec požičanej istiny, že ho „prepláca“ a vzhľadom na to, že splátky hradil, musel mať aj vedomosť o tom, kto sa mal na jeho úkor obohatiť. Žalobcom domáhané vydanie bezdôvodného obohatenia sa považuje premlčané v subjektívnej premlčacej lehote, keďže k preplateniu istiny z jeho strany došlo splátkou dňa 20.11.2013, pričom k podaniu žaloby došlo až dňa 10.3.2017, tzn. po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej lehoty i subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, z dôvodu ktorého považuje odvolanie žalobcu za absolútne nedôvodné. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu možno priznať čiastočný úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. októbra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým žalobu zamietol z dôvodu premlčania časti nároku žalobcu o zaplatenie žalovanej sumy (vo zvyšnej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa v tejto časti stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi,

rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o premlčaní časti nároku žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia (sumu 958,50 €). Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca ako dlžník uzavrel s právnym predchodcom žalovaného - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľom dňa 10.5.2011 zmluvu o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej bola žalobcovi poskytnutá pôžička vo výške 1.850,- €, ktorú sa zaviazal zaplatiť v 48 mesačných splátkach po 63,90 €, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 29 %, ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) vo výške 29 %, priemernou RPMN vo výške 20,04 %, sadzbou poistenia vo výške 2,9 % s tým, že konečná splatnosť pôžičky bola určená na máj 2015; celkovo sa žalobca zaviazal zaplatiť sumu pôžičky v sume 2.980,80 € (č.l. 6 spisu). Podľa prehľadu úhrad (č.l. 65 spisu), žalobca prvú splátku zaplatil dňa 20.6.2011 a poslednú splátku dňa 21.5.2015.

11. Prvoinštančný súd správne konštatoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca podal žalobu na súd oneskorene (dňa 17.3.2017) po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby za úhradu splátok vykonaných v období od 23.6.2011 do 20.2.2014. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní, že zaplatil žalovanému poslednú splátku dňa 21.5.2015, vtedy získal doklad o splatení úveru a keď žalobu podal na súd dňa 10.3.2017, uplatnil si svoj nárok včas, pretože tak ako uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, tento mal od začiatku uzavretia zmluvy vedomosť o výške istiny a celkovej sume pôžičky, ktorú bol povinný zaplatiť a okamihom úhrady celej istiny už vedel, že ďalšou splátkou platí pôžičku na rámec požičanej sumy. Odvolací súd má za to, že námietka premlčania bola zo strany žalovaného vznesená dôvodne, pričom dôvodnosť námietky premlčania skúma súd vo vzťahu k žalobnému tvrdeniu; nie je významné ako strany kvalifikovali nárok po právnej stránke a z akých právnych dôvodov bola námietka premlčania vznesená (Rc 13/2005). Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 48. až 51.) dostatočným spôsobom zdôvodnil prečo považuje časť nároku žalobcu za premlčanú, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 67/2011). Súd prvej inštancie správne argumentoval v odôvodnení napadnutého rozsudku, že bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu vzniká už samotným poskytnutím plnenia, zaplatením splátok úveru žalovanému, od ktorého začne plynúť subjektívna premlčacia doba, keď žalobca pravidelne mesačne platil žalovanému splátky vo výške 63,90 € odo dňa 23.6.2011 (prvá splátka) do 20.5.2011 (posledná splátka), z dôvodu ktorého tvrdenie žalobcu, že až dňa 21.5.2015 získal doklad o splatení úveru, takže žalobu podal včas na súd dňa 10.3.2017, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné s tým, že žalobu podal na súd dňa 17.3.2017, nie 10.3.2017 (žaloba bola spísaná dňa 10.3.2017). V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, a to „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné

oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a podobne (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Sžf 65/2011).

12. Nebolo možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že sa mala aplikovať na danú vec desaťročná objektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 50.) riadne vysporiadal s tým prečo nie je možné v danej veci aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na doplnenie poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 25.2.2020, sp.zn. 9 Co 220/2019, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že: „V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojnásobná, objektívna premlčacia doba je buď trojnásobná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevyjedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozmeneý. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmeneý.“ Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo238/2017, v ktorom najvyšší súd okrem iného konštatoval, že občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona. Priamym úmyslom (dolus directus) sa v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel' chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel' porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (dolus indirectus). V tomto prípade páchatel' vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený trestným zákonom avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozmeneý (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel' priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzrozmeneý s tým, že sa tak môže stať. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatel'ovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu. Samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). V predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania proti právneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojnásobnú alebo desaťročnú

premlčiaciu lehotu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.

13. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru, keď úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa, pričom musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel bezdôvodne sa obohacovať vo vzťahu k plneniu vyplývajúcejmu z predmetnej zmluvy o pôžičke a že by tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia, iba všeobecne poukazyval na konanie žalovaného, ktoré podľa neho malo vykazovať znaky priameho i nepriameho úmyslu (povinnosť žalovaného postupovať s odbornou starostlivosťou a pripravovať zmluvu tak, aby spĺňala zákonné náležitosti, o ktorých má vedomosť, pričom žalovaný má vedomosť o súdnych rozhodnutiach a rozhodnutiach kontrolných orgánov o porušení právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch). Odvolací súd ešte dodáva, že pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém únijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Je ale nutné si uvedomiť, že účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvných strán. Zároveň nemožno právnu úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy rešpektovať zásadu pacta sunt servanda a musí niesť plnú zodpovednosť nielen za svoje neuvážené ekonomické konanie, ale aj zavinenú neznalosť a nechotu zistiť si podmienky zmluvy a následky, ktoré pre neho z nej plynú. Poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi by znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, z dôvodu ktorého v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd poukazuje na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lálíka v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 547/2012.

14. Žalobca v odvolacom konaní poukázal na rozhodnutia krajských súdov, konkrétne uviedol rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp.zn. 7 Co 84/20116, sp.zn. 14 Co 7/2016 a sp.zn. 3 Co 138/2016, týkajúce sa aplikovania desaťročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských sporov, k čomu odvolací súd uvádza, že odpoveď na túto otázku doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutia vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo dňa 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

15. Odvolací súd sa ale nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 57.), že žalobca neunesol dôkazné bremeno o skutkových tvrdeniach, že predmetná spotrebiteľská zmluva sa nepovažuje za bezúročnú a bez poplatkov, keď obsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a odvolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal, že v zmluve o poskytnutí pôžičky zo dňa 10.5.2011, č. 454945, absentuje určenie výšky splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, vyhodnotil ako dôvodné. V predmetnej zmluve je uvedená výška pôžičky v sume 1.850,- €; 48 mesačných splátok po 63,90

€; ročná úroková sadzba vo výške 29 %; RPMN vo výške 29 %; priemerná RPMN vo výške 20,04 %; sadzba poistenia vo výške 2,9 %; termín konečnej splatnosti pôžičky máj 2015; celková suma pôžičky 2.980,80 €; mesačná výška poistenia 1,8 a celkové náklady spotrebiteľa vo výške 1.130,80 € (č.l. 6 spisu). V čase uzavretia tejto zmluvy, zákon č. 129/2010 Z.z. určoval v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, účinného v čase uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa okrem iného poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/. To znamená, že tento zákon ustanovoval určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút a toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky Smernice (č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008) na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Ustanovenie § 11 ods. 1 je špeciálnou úpravou absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Výklad a aplikácia tohto ustanovenia zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodržiavanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia nerovnováhy medzi profesionálnym dodávateľom a spotrebiteľom, bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Účelom náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak nie je dostatočne určité akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Uvedené nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Uvedené citované ustanovenie zákona má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala, ide teda o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zákon sankcionoval tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ohľadne toho, že spotrebiteľská zmluva nemusí obsahovať rozčlenenie splátky na istinu, úrok, poplatky poukazoval na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróova) a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, k čomu odvolací súd uvádza, že uvedený rozsudok Súdneho dvora Európskej únie poskytol výklad výlučne smernice, a to článku 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/, článku 23, keď vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súdnym dvorom Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva. V citovanom rozsudku Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad výlučne smernice, ale nemohol sa, ani sa nevyjadroval, k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Záver Súdneho dvora Európskej únie uvedený v rozsudku vo veci C-42/15 je vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ (resp. písm. l/) citovaného zákona neaplikovateľný, pretože v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo, t.j. zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je tak iná od požiadavky Smernice 2008/48/ES, ktorá nadobudla účinnosť dňa 11.6.2008 a termín transpozície v členských štátoch bol do 11.6.2010. Uvedený zákon o spotrebiteľských úveroch účinný do 30.4.2018 uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, z čoho je zrejmé, že tento zákon išiel nad rámec uvedenej smernice,

keď jednoznačne vyžadoval vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov i splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie (v čl. 22 je upravená úplná harmonizácia ustanovení smernice spočívajúca v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil. K výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/, resp. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch, účinných ku dňu uzavretia predmetných zmlúv, existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami a preto nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 11 ods. 1, ods. 2 hovorí o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1, resp. § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, ako aj ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd dodáva, že výklad zákona nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrená v článku 2 ods. 2. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Vzhľadom na jednoznačné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, pretože by išlo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty. Z uvedeného vyplýva, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to uvádza § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., je úver potom potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora Európskej únie spolu s výkladom práva Európskej únie, ktorý sa v ňom nachádza, sú záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch.

17. Odvolací súd dodáva, že mu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom vyslovil právny názor, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere (uzavretá podľa zákona č. 129/2010 Z.z.) obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý do 30.4.2018, t.j. do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z., účinný od 1.5.2018, za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahoval členenie splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z neho vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie bodu 14. tohto rozsudku v časti týkajúcej sa odkazu na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013.

18. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol v časti o zaplatenie sumy 63,90 € s príslušenstvom zrušil a v rozsahu tohto zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania, keď odvolací súd dospel v otázke členenia splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, k iným právnym záverom ako súd prvej inštancie. V opačnom prípade by súd znemožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu v otázke týkajúcej sa priznania uvedenej sumy, čím by stranám odňal možnosť konať pred súdom. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto opätovne rozhodnúť o žalobe žalobcu v tejto časti, rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p., zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p.

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred prvoinštančným súdom, vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).